

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 198/2022
31.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Врању, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4215/2021 од 29.09.2021. године, у седници већа одржаној 31.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4215/2021 од 29.09.2021. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Врању П1 512/20 од 07.06.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да исплати тужиоцу на име трошкова поступка по ревизији укупан износ од 37.026,30 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа ове пресуде, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 512/20 од 07.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор тужене о апсолутној и стварној ненадлежности суда за поступање у овом предмету. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу за период од фебруара 2015. године до фебруара 2018. године на име накнаде штете због неисплаћених путних трошкова у градском саобраћају, појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом, ближе одређеним у изреци пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 95.964,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4215/2021 од 29.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда

Основног суда у Врању П1 512/20 од 07.06.2021. године у ставу првим изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 512/20 од 07.06.2021. године у ставу другом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да за период од фебруара 2015. године до фебруара 2018. године исплати тужиоцу на име неисплаћених путних трошкова у градском саобраћају појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом, ближе одређеним у изреци пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженој на име трошкова парничног поступка износ од 72.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права.

Према оцени Врховног суда, ревизија тужиоца је дозвољена на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20).

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима ... у Тужилац живи у ... и ради доласка на рад и одласка са рада користи међуградски превоз до Врања, за који му тужена уредно исплаћује накнаду трошкова. Решењем предсеника Основног суда у Врању од 08.02.2018. године, тужиоцу је признато право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском саобраћају на територији Града Врања и одређено да ће се исплата вршити почев од 07.02.2018. године, док је истим решењем одбијен као неоснован део захтева тужиоца којим је захтевао да се исплата трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском саобраћају на територији Града Врања изврши и за период пре подношења захтева. Тужилац тужбеним захтевом потражује од тужене накнаду трошкова на име градског превоза на територији Града Врања за период од 23.02.2015. године до 07.02.2018. године. Вештачењем на основу потврде аутопревозника и евиденције о присуству на раду за тужиоца у спорном периоду утврђени су трошкови превоза у градском саобраћају, према коме је тужилац определио тужбени захтев.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца на име накнаде штете због неисплаћених путних трошкова у градском саобраћају за период од фебруара 2015. године до фебруара 2018. године, јер је закључио да није од утицаја то што је решењем суда одбијен захтев тужиоца за исплату трошкова у утуженом периоду, с обзиром да је у Појединачном колективном уговору за државне органе право тужиоца признато и ничим условљено.

Међутим, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца, зато што је у управном поступку одлучено о праву тужиоца за накнаду трошкова градског превоза, када је одлуком послодавца одбијен тужиочев захтев за накнаду трошкова превоза за период од 23.02.2015. године до 07.02.2018. године, која је постала коначна и против исте није покренут управни спор.

Врховни суд је нашао да се основано ревизијом тужиоца указује да је побијана другостепена пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

Наиме, одредбом члана 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 62/06 ... 95/18) прописано је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које је провео на службеном путу у земљи или иностранству, за смешај и исхрану док ради и борави на терену и на накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајним премештајем у друго место рада. Одредбом става 2. овог члана да, услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују се Уредбом Владе.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ број 98/07 ... 84/15) прописано је да државном службенику и намештенику накнађују се трошкови превоза за долазак на рад и за одлазак са рада. Чланом 3. исте Уредбе да, државном службенику и намештенику накнађују се трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском односно међуградском саобраћају.

Одредбом члана 45. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ број 25/15 ... 34/18) прописано је да је послодавац дужан да запосленом надокнади трошкове превоза за долазак на рад и за одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају, односно, ако не постоји саобраћај до места рада запосленог, да организује превоз за долазак и одлазак са рада, да надокнади трошкове превоза запосленом у висини од 10% од цене горива по пређеном километру или да на други начин обезбеди накнаду трошкова превоза, а све у складу са средствима обезбеђеним за ове намене, водећи рачуна о принципу економичности располагања финансијским средствима.

Према томе, сходно цитираним одредбама, право на исплату трошкова превоза није условљено ни подношењем захтева, нити доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове, те је тужена у обавези да тужиоцу накнади штету због неисплаћених путних трошкова у градском саобраћају за тражени период због чега је преиначена другостепена пресуда у побијаном преиначујућем делу и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу тужбеног захтева. Одлука послодавца тужиоца, којом је одбијен тужиочев захтев за накнаду трошкова превоза за период од 23.02.2015. године до 07.02.2018. године и на којој је другостепени суд засновао одлуку, одлучено је само о праву тужиоца на трошкове превоза, а не и о накнади штете на име трошкова превоза.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па тужиоцу, на основу члана 153. и 154. ЗПП, припадају тражени и опредељени трошкови овог поступка, који су досуђени у укупном износу од 37.026,30 динара и који обухватају трошкове на име састава ревизије у износу од 18.000,00 динара према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12 ... 37/21) и на име судских такси на ревизију у износу од 7.610,52 динара и судске таксе на пресуду по ревизији у износу од 11.415,78 динара према Тарифном броју 1. став 1. тачка 2. из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94 ... 95/18).

Из наведених разлога, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**